

Σαράντα μέραις μοι γαίης σάν ἔγωγε θηοίον
τὸν ὕπνο δὲν ἐκράτασεν, γὰρ δὲν ἔζη κροῖο,
σαράντα μέραις ἦσαν σὺν ἀσπαραγγοῖσιν τοῦ
καί' στήν Πρωτοβία ἐτρέχε μὲν ἀποτυμπακία του.

Ἀδὸ νόταϊς ἐκράτεσε δὸδ πύρινα χαρτιά,
δὸδ νόταϊς μίσα στήν Σαρμπού, ἀσπαραγγοῖσιν τρώντι,
καὶ τοῦ πύρινη κατέβασι τὰ σπικαίμιν' αὐτή
καὶ τοῦ Σαρπὸ τοῦ φίλου μας τοῦ πόνεας τὸ δόντι,
καὶ τρέψι περιμένεαν τὰ στελεθὶ πανταχόθω,
ποῦ κα' ὁ Σουλτάνος τρώμας καὶ ἐστρίψε στήν Προδοσία.

Σαράντα μέραις, Φασουλῇ, τοῦ νοῦ του τὴν ἐκμάδα
σὲ δράσι λογοκριτικὴ τὴν ἔκανε δυσία,
σαράντα μέραις ἦσαν σὺν τὸν Τουρκομαδά
καὶ λέξι μὴ δὲν ἄρινε χωρὶς λογοκρισία.

Σαράντα μέραις ὁκάρωνε πὸδ μεγάλα πράγματα,
καὶ μ' ἄνω κάτω τὰ μαλλιά
ἐβόνησεν τὸν Βασιλεῖα
μὲς' σὺν γλυκοχαρδύματα,
καὶ τὰ ξυπήσῃ γύρευε καὶ τῆς Αἰλῆς τοὺς γάτους
γὰρ τὰ τοὺς πῆ πῶς ποντικοὶ τρέψι τὰς θιασμοὺς τοῦ κρότους.

Σαράντα μέραις μ' ἐν' αὐτὸ καὶ μὴ ἐξερὶ πατάτα
τὴν λεωφόρον τῶν θεσμῶν περνοῦσε στρατά στρατά,
ὅμως κα' αὐτὴ τὸ κόσμημα μίσε δόξης ἀδελφί,
ἀπὸ καρδὴ κατήνησεν σὺν τὴν ὁδὸν Σταβίου,
κα' ὁ Ράλλης δὲν κατάρθωσε τὴν φρόση μὲς' σὺν μέση
ὅταν τὸν εἶδ' ἀνάσκελα βαρὺγόθωπος καὶ πέρσι.

Κι' ἐγὼ τὴν πτώσιν ἐκλαύσα ξανθοῦ ρεπουμαλικάνου,
καὶ τώρα μὲ τῶτομομιλ τοῦ Πύρρου Καραπάνου
τρέχει πυρρόθρις στυὸς ἀγρούς καὶ σὰς ἐρήμους πέρα
γὰρ καθάρων ἀέρα.

Ὁ Φασουλῆς ἐπιστροφὴν τὸ πνεῦμα τῶν ὀπλιτῶν.

Φ. — Ὅρη γερκεῖς ἐκράτα καὶ μαύρης καταισόγης
τοῦτο τοῦ βασιλείου τῆς νέας Ρωμηοσύτης.
Ἐβλεπα μίαν πόρουν κα' ἀναδείων βερέμη,
ὅπου δὲν περιγράφεται καὶ μ' Ὀλμεῖα καλέμιν.

Ἐβλεπα τούτους ἐμπαυμούς, ραπισμάτα, κολάφους,
καὶ μόνιζας ἀναρτήματας ἀπὸ προτόνων τάρους,
καὶ μόνος ἐμψύχισα καθ' αὐτόν, σκατῆρ
τώρα μεταμορφοῦται ἐκλήνη νεφρὸς καὶ μῆτι,
κα' ἐδὼ στήν γῆν παντὸς κολοῦ,
παντὸς γενναίου κα' ὕψηλοῦ,
ἐκον μεταμορφοῦνται τὰ πατινὰ καὶ ἐλάλα,
πῶς δὲν μεταμορφοῦται φιλοτιμία, ὅτι καί.

Κι' ἀμέσως βλέπω σὺν Γουδὶ
κάθε φιλότιμα παιδί,
καὶ τρέχει κόσμος γὰρ τὰ δὴ
ἀλλοῖς φιλοτίμοις,
ἀμυρεσκί, ἀλλήλους.

Ἄσὸ Γουδὶ, σὺν Γουδὶ,
ὁ λαὸς τραγουδεῖ.
Πυρπολοῦμαι, σφριγὸ,
καὶ σφριγὸ κα' ἐγὼ.
Ἄσὸ Γουδὶ, σὺν Γουδὶ,
μὲ μισοκίτης κλαδί.

Τι πλάγη καὶ τι σόλος,
κα' ἔγας ἑσπερος μεγάλος.
Περὶ μὲ πλάγη
σὺν Γουδὶ, σὺν βουναί.

Τι στρατοῦ πανηγύρι..
μὴ κα' ἐγὼ σὲ τσαντῆρι
τρέψι μὴ κουραμέννα
καὶ ξυπνὸ μὲ τὴν θάνα.

Ἐξω σὺν Γουδὶ, παιδιὰ, σφριγὸς πόθων ἀς μὰς φέρῃ,
γὰρ τὰ πᾶντον μερικοὶ τὸ γουδὶ τὸ γουδοῦρι.
Ἀλυσμένητὴν βραδεῖα..
μὰς... τὸ βῆμα σας ταρῶ..
ἔξω σὺν Γουδὶ, παιδιὰ,
ὁ αὐτὸς σῆσας ἔχει.

Κι' ἐγὼ σπῆκων τὸ πλοῖον ἐκ' ὅμου
Σπαρτὸς καὶ Στάλους χειροκροτῶν,
ἐκτός τῶν νόμων ἐπὶ τοῦ νόμου,
ἐκτός τῶν νόμων ἐπὶ αὐτῶν.

Ἐκτός τοῦ νόμου, καὶ δὲν ἐπάρεσι,
ἀλλὰ κα' ἂν εἶναι δὲν ἔχει κροῖος,
καὶ μόνον ἓνας ἐκπρόσωπος
νόμος μεγάλος, τρανὸς, ἀγῆρας,
ὁ τῆς ρεπουλάς καὶ τῆς κουλιάς,
τοῦ καὶ ἀρεβέει κάθε τσουλιάς.

Ἐκτός τοῦ νόμου, Περὶ μὲ... γέλα καὶ σὺ μαζί μου,
καὶ δράμι σὺν Γουδὶ μετὰς φορημάτων ἀλμύρου.
Ἐκτός τοῦ νόμου... πᾶς γέλα μὲ σφρονοῦντας βλάκας..
ἐκτός τοῦ νόμου, δηλαδὴ τοῦ νόμου τῆς ἀμάρτας.

Ἐκτός τῶν νόμων, δηλαδὴ τῶν νόμων ἀπὸ τῆς
ματάτους καὶ κλάτους τοῦ Σαρπὸ καὶ δὲν μίλῳ καθόλου,
τὴν σέσιν δὲ τὴν ἀφρονὴ θανμάς τῆς μητρός,
καὶ δὲν σοὶ καίγεται καφί καὶ Σπαρτὸ καὶ Στάλου.

Εἶναι τιμὴ σου, βῆ, τὰς ἐκτός τούτων νόμων,
ποῦ προκρίνουν τοὺς σαρκασμοὺς τὰ σκαῖματα τῶν μέμων.
Εἶναι τιμὴ σου, Περὶ μὲ, σὺν ἄλλος πολιτῆς
τούτους νόμους πάντοτε τὰ τοὺς ἀποκηρύττης.

Εἶναι τιμὴ σου κατ' αὐτῶν
τὰ σέσιν στασιότης
ἐπὶ σημάτων ὁλίστων,
πολίτης στρατιώτης.

Σῆμα, τὸν δρόμον δοῖς,
καὶ σὺν Γουδὶ τὰ δρόμους..

Κι ὁ Ξυλὲντος πατριώτης ἐκ τῶν πρώτων στασιαστῶν.

μακρὰν κινούμενον ἰδὼ
τὸ δάσος τῆς Βιοτάμης.

Θέλωματ' ἐκείνη στήθη
κι' ἔλα σάλπας ὅσον τόπον
πῶς τὸ τέλμ' ἀνεκινήθη
τῶν ἀνωφελῶν κωνόπων.

Καθένας νομιμάφρων ἐκτὸς τῶν νόμων ἴτω
σὺν γέροντο καλὸν κέρτσι...
ἐκτὸς τῶν νόμων... ζήτω...
ἐκτὸς τῶν νόμων... ποίτσι.

Στάσις ὑπὲρ ἡθους
κι' ἐνστίχου πολιτείας,
στῆσις κατ' ἀρκακτικῆς
τῶν κοιτῶν φαυλοκρατίας.

Στάσις Στρατοῦ καὶ Στόλου κατὰ τῆς στασιμότητος
κι' ὑπὲρ τοῦ μεγαλειοῦ καὶ μεγαλειότητος,
στάσις ὑπὲρ τῆς αἰγλῆς τοῦ θρόνου, τῆς κορυφῆς,
στάσις ὑπὲρ ὅλων τῆς γῆς τῆς γενιαιότητος.

Στάσις, ἀπὸ στίχων χάρμα
ἐπὶ γῆρας πενιλέου,
καὶ τρατὴ φωνὴ τοῦ λεί:
τὴν κακὴ ψυχρὴ σας φίλσας.

Στάσις κατ' ἄλλων στάσεων, κινήσεως προοιμίων,
ἀπὸ καὶ σὺ τὴν εὐλογίαν,

γιατ' ἀσφονεῖ κατὰ γῆς
ὅ, τι δὲν εἶναι νόμιμον, εὐθὺς γενναιοῦς τιμῶν.

Στάσις χρηστὴ τοῦ σήμαρα σὲ κάνει γὰρ ἐξέλιος
κάθε τοῦ γένους προσβολῇ
κι' ὅσην μᾶς πότισε χολῇ.
ἡ πλήρης φύγων ἀφρογος τῆς ἐκπατείας στάσις.

Στάσις, ποὺ κι' ὁ Μπουφίλης ὁ τῶν ἐπαφάνων,
θεσμοφρεσὺς κι' ἐκείνος μουσάτος κι' ἀσπροκόμης,
βουλευτὴς ἑκστρατεῖαν κατὰ τὴν Ἀθῆναν
ὡς ὁ Κοριολάνος κατὰ τῆς πάλαι Ρώμης.

Κι' ὅταν κανεῖς ἀκοῦση
τὴ φθέγγεται τὸ μοῦσι
τοῦ πορθητοῦ Μπουφίλη,
τὸν καὶ ρικιτῆ,
κι' ἄμην, τὸ λεί, βάστα τὸν εὐθὺς μὴν,
καὶ μὴ μετ' ἀποστροφῶν ἐπέλθῃς κατ' ἡμῶν.

Στάσις δικῶς χειρατῆ,
ποῦ δὲν εἶναι καίθε γέλα,
καὶ τοῦ καὶ παπαροῦλα
τὸ κεφάλι σταματᾷ.

Γιὰ τοῦτ' σήμαρα μὲλεῖ
ἀύσις, Σαμπουτῆ, Ἀνατολῆ,
καὶ γράφουν, δ, τι θέλουν τῶν ἐνῶν καὶ κοινῶν
καὶ προστατῶν μας λοχυρῶν ἀνάβουν τὰ καντεῖλα.

